

MANDEN der ville af med sin FOD

1:3

Efter en glidetur i en mudderpøl har Morten Reseke valgt at få sit underben amputeret. Fyens Stiftstidende følger Morten i hans livs vanskeligste beslutning de næste tre søndage.

I dag: Ulykken. Smerterne. Beslutningen.

Næste søndag: Ventetiden. Operationen. Opvågningen.

Tredje søndag: Protesen. Genoptræning. Motorcyklen.

- Som at gå på glasskår

■ Anklen brækkede 14 steder, da Morten Reseke faldt uheldigt under en fodboldkamp

■ Efter ni år med konstante smerter ønsker Morten Reseke ikke flere operationer. Han vil af med sin fod

Det er en forårsdag i april. Morten Reseke er på fodboldtrænerkursus.

Det har regnet aftenen før, og banen er fugtig. Enkelte steder er der mudret.

Mortens datter Tine har fødselsdag, og han har egentlig slet ikke lyst til at være på kursus.

Holdet er ved at lave en øvelse, hvor man skal sparke bolden frem og tilbage imellem hinanden.

Bolden triller hen imod Morten, og han strækker sit venstre ben ud for at ramme den, men glider på den regnglatte fodboldbane.

- Hvis jeg havde haft gummisko på, havde det været så let. Så var jeg gledet på røv og albuer hen ad banen, og så havde jeg rejst mig op igen.

Men Morten har fodboldstøvler på, og da han løber tør for mudderpøl, sætter knopperne sig fast i noget tørt græs.

Mortens venstre fod bliver vredet en halv gang rundt.

- Den sad bare bagud. Det så lidt underligt ud. Jeg kunne da godt mærke, at det sagde knæk, men jeg var ved at rejse mig op igen,

da en af medkursisterne sagde, at jeg nok lige skulle blive liggende.

Morten rejser sig ikke op de næste tre måneder. Anklen er brækket 14 forskellige steder.

Den første måned tilbringer han på ryggen på Svendborg Sygehus. Her forsøger lægerne at redde anklen.

De sætter en skinne på, og borer en masse skruer ind i knoglen.

- Men allerede på skadestuen fik jeg at vide, at det aldrig ville blive helt godt. Jeg skulle være glad, hvis jeg kom til at gå lidt på foden igen, men jeg skulle ikke forvente ret meget andet end ubehag.

Ti operationer på ti år

Første gang jeg møder Morten er i december 2010.

Han er kommet ind på redaktionen på Banegårdspladsen, for at fortælle om ulykken og de sidste ti år, hvor benet ikke har været helt godt.

Han er egentlig fra Brønshøj i København, men flyttede til Svendborg i firserne med sin daværende hustru.

- Jeg fik en stilling som politibetjent, og så flyttede vi, fortæller han.

Han har siden skiftet jobbet som betjent ud med en kontorstol i Svendborg Kommune, men han har beholdt overskægget.

- Det er obligatorisk, griner han.

I dag er Morten skilt. Han bor i Svendborg med sin 18-årige søn Per. Han har også en datter, Tine, på 22.

Vi aftaler, at jeg skal følge Morten gennem hele forløbet. Jeg skal også være med til operationen.

Han halter, når han går. Hans venstre fod peger ud til siden, og han tilter lidt til højre. Et anstrengt udtryk strejfer hans ansigt, hver gang han støtter på foden.

- Mine tær sover. Det er ligesom at gå på glasskår, forklarer han med et overbærende smil.

Morten er vant til smerterne. Han har levet med dem i næsten ti år, men det vil han ikke mere.

- Jeg har jo ikke sagt til mig selv fra dag et af, at nu skal dit ben amputeres. Jeg har haft knap

ti år til at gå og overveje tingene.

Siden ulykken den 27. april 2001 har Morten været igennem ti operationer.

Lægerne på Ortopædkirurgisk Afdeling på OUH har forsøgt sig med alle tænkelige muligheder for at give Morten en smertefri gang, men intet har hjulpet.

De fjernede skrueerne fra den første operation for at give Morten mere bevægelse i anklen, men det gør stadig ondt.

- Jeg ved, at overdriver jeg på den ene eller anden måde, jamen så har jeg fornøjelsen dagen efter. Hvis jeg har været ude og danse til julefrokosten, så er det sikkert som amen i kirken, at dagen efter sidder jeg i lænestolen med benene oppe.

Morten er begyndt at halte. Det belaster hans ryg og den højre side af kroppen.

- Hvis jeg står på en stige og maler huset, så kan jeg tage et bræt, og så gå ind og sætte mig nogle timer.

- Der er det så, at jeg plejer at tage mig sammen og blive stående, men så tager det som regel en uges tid at komme sig over det.

